

از درون مجلس هشتم نیز، بانگ مخالفت با جنگ طلبی باید برخیزد

مجلس هشتم از دل انتخاباتی پر مسئله بیرون آمد، مقدمات رهبری داخلی آن نیز همانگونه که از پیش تدارک دیده بودند فراهم شد و هیات رئیسه‌ای برای آن تعیین کردند. نشست و برخاست‌های اولیه این مجلس بزودی تمام شده و کار رسمی آن، پس از یک دوره تعطیلات تابستانی رسماً آغاز خواهد شد.

ما به سهم خویش، از اینکه نتوانستند مجلسی یکدست و یکصدا طرفدار سیاست جنگی حاکم تشکیل دهند خرسندیم و به همه آنها که زیر شعار تحریم انتخابات جمع شده بودند، توصیه می‌کنیم از لاک تصورات خود بیرون آمده و به امکانات، شرایط و مقدرات موجود و حاضر در صحنه نگاهی بیاندازند و گام‌های خود را با گام‌های مردمی که باید بار تحولات را به دوش بکشند، نه تیز پروازان دنیای آرزوها هماهنگ کنند. این توصیه ما، قطعاً ناشی از آن نیست که نمی‌دانیم چه توطئه‌ها و تدابیری را حاکمیت کنونی به کار گرفت تا انتخاباتی هدایت شده را برگزار کند. بر این واقعیت نیز آگاهییم که در شهرهای بزرگ، دارندگان حق رای زیر ۳۰ درصد در انتخابات شرکت کردند و حتی در تهران زیر ۲۷ درصد. همچنین می‌دانیم که مجموع شرکت کنندگان در انتخابات کمی بیش از نیمی از دارندگان حق رای بود. همه این نکات را میدانیم، اما با علم بر همه این واقعیات می‌گوئیم که "تحریمی که در جریان یک جنبش در صحنه و در خیابان توصیه شود، نقشی جز ریختن آب به آسیاب افعال ندارد!" و دیدیم و شاهدیم که از دل توصیه به تحریم، مجلس هشتم بیرون آمد. تا این لحظه که در آن قرار داریم، فشار جنبش مدنی برای بیرون کشیدن انتخابات از چنگال دولت مرتجع و ماجراجو و حاکمیت خودکامه و غرق در فساد و بحران، اما متکی به موشک و سرنیزه همین است که در برابر ماست: مجلس هشتم!

واقعیت هر اندازه تلخ و ناگوار باشد، مانند شربت تلخی که درمان بیمار در گرو سرکشیدن آنست، باید آن را حتی جرعه جرعه هم شده از گلو پائین فرستاد. آن که آگاهانه این شربت تلخ را از گلو پائین می‌فرستد، میدانند و اگر نمی‌داند روزی چند بار باید این سرمشق بزرگ را زمزمه کند، که به صرف نخواستن توده‌های مردم، تحولات و انقلاب روی نمی‌دهد، بلکه حاکمیت نیز باید در شرایطی قرار گیرد که دیگر نتواند و میدان مانور و امکاناتی نداشته باشد که مانند گذشته بتواند به حکومت ادامه دهد. شرایط امروز جامعه ایران به بند اول این سرمشق بزرگ انقلابی نزدیک شده و روز به روز نزدیکتر نیز می‌شود، اما تا رسیدن به بند دوم این سرمشق ما هنوز فاصله‌ای داریم که برای پیمودن آن چاره‌ای جز بردباری و گام برداشتن همپای مردم و آگاهی آنها نیست. این مردم اند که باید از آنچه می‌گذرد درک عمیق تری یافته و با شناخت دقیق‌تر از حاکمیت و مانورهای آن، توان بندبازی و ادامه حیات حاکمیت را از آن بگیرند. این شرایط فراهم نمی‌آید مگر پا به پای مردم جلو رفتن و تجربه خود مردم را برای گام بعدی در برابر خود آنها قرار دادن. با علم بر این سرمشق‌ها و آموزه‌هایی که فراموش کردن آن زهر است به کام خویش، هم در جریان دعوت به شرکت در انتخابات و هم در جمع‌بندی آنچه که از دل انتخابات مجلس هشتم بیرون آمد گفتیم و اکنون نیز تکرار می‌کنیم:

آن یک "بانگی" که ما در جریان تاکید بر ضرورت شرکت در انتخابات، حتی در اختیار داشتن آن را یک غنیمت اعلام داشتیم، خوشبختانه به چند ده بانگ در همین مجلس هشتم تبدیل شده است. به همه آنان که وقت و حوصله و سماجت مراجعه به تاریخ و درس آموزی

از آن را دارند، توصیه می‌کنیم رویدادهای دو مجلس سوم و چهارم را در گزارش بی‌نظیر ملک الشعرا بهار تحت عنوان "تاریخ احزاب سیاسی" از این دو مجلس بخوانند. بخوانند تا بدانند چگونه یک فراکسیون چند نفره و اقلیت، توانستند - بویژه در مجلس چهارم - چهار سال تمام مانع تمرکز تمام اختیارات کشور داری در دست رضاخان سردار سپه شوند که با پرچم "امنیت ملی" و "دولت مقتدر مرکزی" جلو آمده بود.

همین تجربه تاریخی، یعنی آنکه ما شاهد خواهیم بود که از درون همین مجلس دستچین شده هشتم، زیر فشار حوادث و رویدادهای روز و بویژه در تقابل با سیاست‌های ماجراجویانه و جنگ طلبانه حاکم، چگونه بانگ مردم از گلوی شماری در جمع اقلیت برخواید خواست. آن که برای این امکان ارزش و اعتباری قائل نیست، بنظر ما یا آن دو بند "شرایط انقلابی" را فراموش کرده و یا به سبک سوپر انقلابیون تخیلی، آن را کهنه و فرصت طلبی فرض کرده است.

حتی تجربه سه ساله دولت احمدی نژاد و شکاف‌ها و تکه پاره شدن‌های درونی جناح راست و مرتجعی که با شعارهای ماجراجویانه در خدمت سیاست نظامی - اتمی حاکمیت قرار گرفت نیز همان را می‌گوید که ما هم در نخستین سرمقاله‌های مربوط به آغاز ریاست جمهوری احمدی نژاد نوشتیم و در باره مجلس هشتم نیز تکرار می‌کنیم.

مرور این گذشته لازم است، زیرا ما باز هم انتخابات دیگری را در پیش داریم. یعنی انتخابات ریاست جمهوری و باز هم بحث امکانات، شرایط و حضور در صحنه و بهره‌گیری از مقدرات برای جلو رفتن، نه درجا زدن.

آنچه در ارتباط با فراکسیون اقلیت مجلس هشتم اعتقاد داریم و خوشبختانه نشانه‌های بسیار جدی آن نیز از دل اخبار هفته‌های گذشته بیرون زده، آنست که این فراکسیون، بر خلاف مجالس گذشته در جمهوری اسلامی می‌خواهد با اتکا به پیوند خویش با اکثریت جامعه، در این مجلس با قدرت فعال شود. هم در سخنان محمد خاتمی، در دیدار با اعضای فراکسیون اقلیت مجلس هشتم این نکته مهم، بعنوان "ضرورت پیوند این فراکسیون با مجامع و محافل دانشگاهی و کارشناسان خارج از دولت و حاکمیت" طرح شد و هم بهزاد نبوی از رهبران سازمان مجاهدین انقلاب اسلامی و نایب رئیس مجلس ششم در مصاحبه تازه‌ای که با وی شده، روی این شیوه کار و پیوند بیرونی فراکسیون اقلیت مجلس هشتم با اکثریت جامعه تأکید کرد. اگر این توصیه و تدارک، خود ابتکار نوینی باشد برای وارد کردن اکثریت مردم به مجلس و راهبردن مجلس هشتم با زور و توان این اکثریت، چرا نباید از آن استقبال کرد و مشوق و یاری رسان آن بود؟

یک روز مصدق که شاه و دربار فلجش کرده بودند از مجلس بیرون آمد و جلوی مجلس شورای ملی رفت روی چارپایه و خطاب به مردمی که دورش جمع شده بودند گفت: مجلس آنجاست که مردم هستند، یعنی همینجا که شما مردم جمع شده اید!

حال چرا نباید قدرت مردم را به مجلس بُرد و ثابت کرد که اکثریت واقعی مجلس، همان اقلیتی است که بانگ رسای این اکثریت مردم است! و این بنظر ما ممکن نخواهد شد مگر با دستیابی به یک انسجام فکری و سیاسی بر محور مخالفت با مجموعه سیاست‌های حاکم که محور مرکزی آن، جنگ طلبی و ماجراجویی حاکم است. وقتی "محمد نبی حبیبی" دبیرکل مؤتلفه اسلامی در فراکسیون غدیر مجلس هشتم می‌گوید "ما سیاستمدار خندان نمی‌خواهیم" و وقتی فرمانده کل سپاه پاسداران همزمان با او می‌گوید "آنها که شعار خط امام و انقلاب میدهند چرا امروز به نفع حماس و حزب الله لبنان وارد میدان نمی‌شوند"، حجت بر هر جریان سیاسی مخالف جنگ و ماجراجویی تمام است. آنکه از جنگ و ماجراجویی نظامی سود می‌برد سرمایه داری تجاری است و فرماندهان نظامی که حاکمیت خویش را تثبیت می‌کنند. این درس بزرگ حتی از دل جنگ با عراق نیز بیرون آمد و منجر به سلطه سرمایه داری تجاری بر کشور شد و راه را برای حاکمیت فرماندهان نظامی هموار کرد؛ که اگر

اینچنین نبود، دبیرکل موتلفه اسلامی با همین جمله که نقل کردیم از جنگ طلبی دفاع نمی‌کرد و فرمانده کل سپاه از قدرت خویش در حاکمیت. دو سنگری که رهبر جمهوری اسلامی نیز خیمه خویش را در میان آنها برپا کرده و موشک و سرنیزه را عمود این خیمه کرده است.

راه توده ۱۷۹ ۰۲,۰۶,۲۰۰۸

راه توده